

On Birinci Pencere'deki âyetin yeri ve mânâsı ile birlikte, tafsilli bir şekilde izah eder misiniz?

"Haberiniz olsun ki, kalbler ancak Allah'ın zikriyle mutmain olur (huzura kavuşur.)" (*Ra'd Suresi, 28*)

Bu konuda sorularlailslamiyet sitemizde yayınlanan bir yazımızı aşağıda takdim ediyoruz:

Günlük hayatımızda, yer yer, "falanın kalbi bozuk" yahut "filânca kalp ameliyatı geçirmiş" gibi sözler ederiz. Bu konuşmalarımızda kalbi, iki ayrı mânâsıyla kullanırız. Bunlardan biri maddî, diğeri ise mânevîdir. Bir başka ifadeyle, biri zâhirî, diğeri bâtinî...

Maddî kalb, beden her yanına kan ulaştıran ve dakikada ortalama beş kilo kadar kan pompalayan harika bir cihaz. Bu kalb bütün bir kâinata muhtaçtır. Kâinat fabrikasında kan üretilecek ki kalb de o kanı beden her köşesine pompalasin. Kâinattan insanı süzen ve insan fabrikasında gıdaları ete, kemiğe, kana, iliğe çeviren bir kudret, o kalbi çalıştırmakta ve o kanı beden her köşesine sevk etmektedir.

Evet, kalbin zâhiri bütün kâinata muhtaç ve kalb bu hâliyle Allah'ın Samed ismine âyine. Maddî kalbin kâinata ve içindeki eşyaya olan ihtiyacını, ancak her muhtacın ihtiyacını gören ve hiçbir şeye muhtaç olmayan Allah yerine getiriyor, Samed isminin tecellisiyle... Kalb bu yönüyle bir ağaçtan, bir çiçekten pek fazla ileri değil. Onlar da kâinatın her şeyine muhtaç. Onlar da bu ihtiyaçlarının görülmesiyle Samed ismine ayna oluyorlar.

Kalbin bâtinine gelince, samediyete en büyük âyine o...

"Bâtın-ı kalbâyine-i sameddir."

Bu hakikati:

"... Kalpler ancak Allah'ın zikriyle mutmain olur." (*Ra'dSûresi, 28*) âyet-i kerimesi ders verir.

Bedendeki her organın kendine göre bir çeşit tatmini söz konusudur. Göz görmekle, kulak işitmekle tatmin oluyor. Dilin tatmini tat ile midenininki gıda ile. Kalbin en büyük ihtiyacı ise; imandır.

Ben kimin mahlûkuyum? Şu âlem kimin mülkü? Bu dünyada kimin misafiriyim? Daha sonra nereye gideceğim? Beni misafir eden zât, benden ne istiyor?

İşte kalbin bânını, bu gibi suallerin cevaplarıyla tatmin oluyor. Onun talebi marifetullah yani Allah'ı tanıma olunca, elbette, Samediyete en büyük âyine o olacaktır. Diğer mahlûklar bu kâinatın maddesine muhtaç. O ise, bu âlemin sahibini tanımaya, bilmeye, O'na iman ve itaat etmeye muhtaç.

Bunu anlamayan ve kalblerinin gıdasını ihmal eden insanlarda, bu ihmâlin peşin cezası olarak huzursuzluk, sıkıntı, tatminsizlik, korku, endişe gibi hastalıklar kalbi sarar.

Midenin açlığını elbisenin güzelliği yahut gömleğin kalitesi gideremiyor; o ancak rızık istiyor. Kalbin boşluğunu da hiçbir rütbe, hiçbir içtimaî makam, hiçbir beşerî teveccüh ve hiçbir fâni hedef doyuramıyor.

Kalbin Rabbi, onun ancak zikirle tatmin olacağını bildiriyor bize.

- Nedir zikir?

Kelime mânâsıyla hatırlama. Allah'ı hatırlatan her hâdise, her levha, her ilmî eser birer zikir vesilesi. Kalb, şu dünya misafirhanesinin ancak Allah'ın emir ve iradesiyle var olduğunu bilmekle mutmain olur.

Beden ruhun hanesi ise, kâinat da onun şehridir. Kalb hem bu haneyi sever, hem de o şehri. İkisini de Allah'ın mülkü bilir. O'nun kudsî sıfatlarının bütün eşyayı ihata ettiğine inanmakla hem bedende rahat yaşar, hem kâinatta. Bedeni de huzurla terk eder, kâinatı da. Çok iyi bilir ki, bunların ikisi de kendi mülkü değildir. Böylece ikisinden de geçer, onların hakikî sahibine iltica eder. Dileyeceğini O'ndan diler. Hiçbir hâdiseden sarsılmaz, hiçbir musibetten korkmaz. Çok iyi bilir ki, mutlak kudret ve irade ancak Allah'ındır. O'nun izni olmadan ne karınca bir adım atabilir, ne hava deprenebilir, ne kan deveren edebilir, ne de güneş ışık saçabilir.

İşte kalb bu iman ve bu marifet ile tatmin olur.

Yediğimiz bir meyvenin ne rengi ne güzelliği ne kokusu ne de tadı kalbe ulaşır. Ve kalb bunların hiçbirisiyle tatmin olmaz. Ama insan o renge hayran kaldı mı, o nimete minnettarlık hissetti mi, o tada meftun oldu mu, işte o zaman bu mânâlar kalbe yerleşir. Bu hayret, insanı şükre götürürse kalb gıdasını almaya başlamış demektir.

Kalb, bu kâinatın özüyle beslenir, mânâsıyla alâkadar olur. Onun işi bu âlemlerle değil, onda tecellî eden ilâhî isimlerdir. Göz elmaya bakarken, kalb onda tecellî eden Allah'ın isimlerine nazar eder ve ancak böyle bir nazarla tatmin olur.